

Дълги години,

след като станах църковен член, мислех, че заг амбона стои супермен, а не човек. Мислех, че това е същество, което само външно прилича на нас, но иначе няма никои от проблемите на обикновените хора. Знае всичко, не може да залитне в крайност, не се изкушава от нищо, няма и моментно съмнение, свързано с вярата си.

Питам се дали църквата днес храни същото негласно отношение, както преди 15 години? Имаме ли правилна представа какво означава да бъдеш пастор? Ръководствата на църквите по света, не само на адвентната, са обезпокоени от това, колко много пастори и проповедници се отказват от служенето си.

Да живееш в дома на пастор

Оказва се, че първият и най-голям проблем пред служителите на пълно работно време е семейството. То страда от неговата липса. Последните понякога са разрушителни, особено за децата. Да живееш в дом на пастор понякога не е най-доброто нещо на света. Когато домът не е постоянно пълен с посетители, е достатъчно празен, за да няма кой да те чуе. Това е вярно и за онези пастори със съдба на герои, които се събраха на 26 май да празнуват 114 години от началото на работата на българските проповедници. Бъдещето? Служителите трябва да се научат как да се справят с този проблем, а църквата трябва да осигури своята подкрепа и разбиране.

Осъзнаваме ли допълнителния стрес от постоянните премествания на ново място, в ново училище, от нов лекар, тясно жилище, непознати съседи, различни църкви?

Когато модерното вече е „ност“

Освен това църквата днес има повишени изисквания, хората не

признават авторитети. Или довеждат конфликта докрай, или са безкрайно незаинтересовани. Преди са ръководили с твърдост. На съвременен език това е мениджмънт. Поколения пастори са набягали на контрола при постигането на дадени цели. Библейската концепция за настойчивостта е в най-широкия смисъл еквивалентна на мениджмънта - включва отговорност и авторитет за контролиране на човешки и материални ресурси.

Днешното време с днешните хора изисква друг подход.

Теория на лидерството
Сега на мода е теорията на лидерството. Критичната разлика между лидерство и мениджмънт е в светска среда е в качеството на взаимоотношенията. В опитите си да влияе на църковното тяло пасторът трябва да зачита тези, на които служи.

принудителния контрол като нещо естествено за учениците. Във всички от тези случаи Исус силно насърчаваше един различен курс на действие. Духовното лидерство е дълбоко зависимо от това, кой е водителят, в противоположност на това, какво той върши.

От друга страна, лидерството в контекста на църквата е основано на Духа. То се различа-

процес. Позиционният лидер (църковният служител, пастор) е важна част от лидерския процес, но само част от едно голямо цяло. От друга страна, фактът, че той е лидер,

е извел следния закон за лидерството: Невъзможно е да пристигнеш на дестинацията си, ако не знаеш накъде отиваш. Следствие 1: Църковните водачи, които не знаят

това движение за истински прогрес. Заедно с църковните съвети се горещят, без да е задължително църквата да върви напред.

Заестот, движение, прогрес - накъде?

Целта определя посоката и дефинира напредъка. Всички искаме църквата да расте. Затова

най-силно развитата ни дейност е евангелизирането. Тази дейност поддържа чувството ни за значимост и за изпълнение на мисията ни. Всъщност един холистичен възглед за целта на църквата съдържа пет хармонично развиващи се елемента: благовестие, поклонение, общение, ученичество и служене. Можем да ги намерим във великата поръчка на Исус от Матей 28 глава и великата Му заповед да възлюбим Бога и ближния си. Чрез тях се достигат различни групи от хора и се задоволяват различни емоционални потребности. От време на време при нас се появява вълна, която поставя във фокуса малките групи. Постояно присъстващи, те осигуряват необходимата подкрепа и насърчение в сложния ни живот. Двете младежки адвентни църкви в България - във Варна и в София, наблягат и на поклонението. То дава сила за живот. Ние се гордеем с организираното служене на Здравния отел и на АДФА. Но личното служене на всеки един дава възможност да изрази себе си, да се себerealизираш. Ученичеството води до зрялост, посвещение и принципи, които те правят емоционално стабилни.

Бог завършва всичко

Изучаващите растящите църкви открили едно общо нещо между тях, независимо от генерациите и местоположението или ръководство, което не се бои да върва в Бога. Това са хора на вярата, които се уповават на Божиите обещания, гледат върху Божиите цели със силата на Святия Дух и очакват резултатите от Него. А такива хора в нашата църква е имало и в миналото, има и сега. Бог завършва всичко, което е започнал, и „ще усъвършенства доброто дело в нас до деня на Исус Христос“ (Филипяни 1:6). ХМ

минало,

бъдеще, вечност

ва от корпоративния модел. Макар нашият общ лидерски модел да набляга на една личност или на няколко души на чело, то духовният модел набляга на лидерството като на функция на изпълнено с Духа общество - всеки член е преобразен и е получил дарби, за да допринесе за лидерския

изисква необходимата компетентност за извършване на мисията. Освен конкретните умения, това включва и визия за посоката и целта.

Законът на Найт

за лидерството
Джордж Найт, професор по църковна история в университета „Андрюс“,

къде отиват, са загубени. Следствие 2: Църковните водачи, които са загубени, често бъркат движението с прогреса.

Като изпълняващи ролята на администратори, пасторите попълват доклади, планират проекти, кампании, събират пари за тях и са изкушени да приемат

КАК ДА ПОМОГНЕМ НА ДЕЦАТА ДА ПОСРЕЩНАТ РАЗОЧАРОВАНИЕТО

Въпрос: Девтгодишният ми син спортува вече няколко години и е станал достатъчно добър, за да участва в състезания, едно от които предстои. Той е убеден, че ще спечели, макар че повечето от момчетата в неговия клас имат по-голям състезателен опит от него. Не искам да потискавам и самочувствието му, но, от друга страна, искам да го подготвя за възможността да не спечели, така че да не се окаже разочарован, ако се случи. Какво трябва да му кажа или да направя?

Отговор: Моята силна препоръка е нито да казвате, нито да вършите каквото и да било, свързано с вашето безпокойство и грижа. Каквото и да кажете за това състезание, трябва да бъде положително и насърчаващо. От друга страна, не е нужно да се държите така, като че ли напълно споделяте неговия оптимизъм. Това, че той сам ще се разочарова, ще бъде достатъчно. Когато синът ви каже нещо в смисъл,

че ще спечели, предлагам да реагираме горе-долу така: „Имам ти пълно доверие, че ще направиш всичко възможно тренирът ти да не се разочарова от теб.“ И оставете въпроса така. Вероятно сте склонни да продължите в духа: „Просто помни, че във всеки спорт даже и най-добрите състезатели и отбори понякога губят.“ Недейте! Спестете това за след състезанието в случай, че загуби. Може пък просто да ви изненада и да спечели. Щом и най-добрите играчи понякога губят, то също така е вярно и това, че играчи, които не са в топлистата, понякога печелят.

Питам ви защо в края на краищата някой ще ходи на състезание, ако не е убеден, че ще спечели?

Разбира се, самоувереността не е гаранция за победа. Но пък липсата ѝ е почти винаги гаранция за загуба. Аплодирам самоувереността на вашия син и ви насърчавам и вие да правите същото.

Както много съвременни майки, и вие очевидно смятате, че е ваша отговорност да закриляте детето си от емоционални последици - в този случай от разочарование - при всеки негативен

изход. Днешните майки - а и татковци в по-малка степен - изглежда смятат, че не си вършат добре работата, ако не предвидят и не окажат помощ на децата си да се справят с неочакваните удари. Усилията в тази насока са придружени с най-добри намерения. Но нека го кажем направо - животът неизбежно нанася такива удари. Колкото по-рано децата открият тази реалност, толкова по-добре.

Защитата на децата от разочарования само им пречи да се научат да се справят с тях в по-късния им живот. В крайна сметка е проява на доброта към децата да се оставят те да научат какво е животът, докато в същото време им се осигури подкрепата, която ще трябва да се научат да приемат заедно с неизбежните стрели и удари.

Загубата не е край на света, както съм сигурен, че вашият син вече е открил. Всъщност човек не може да се развие в каквото и да било спорт, без да губи от време на време.

Може би е време синът ви да научи, че губенето не означава непременно, че човек е губещ.

Доктор Рози Уилт